

Република Србија
УПРАВНИ СУД
2 У 1929/11
12.03.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Биљане Тамбурковски Баковић и др Јадранке Ињац, чланова већа, са судским саветником Татјаном Попара, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., Војна пошта ... Београд, против тужене Војне поште бр. 1122 Београд, ради поништаја решења Уп-2 број 1-2/2011 од 14.01.2011. године, у предмету накнаде дела трошкова у вези са решавањем стамбеног питања, у нејавној седници већа, одржаној дана 12.03.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Војне поште бр. 1094 Београд Уп-1 бр. 177-2 од 16.12.2010. године, којим је одбијен његов захтев за признавање права на накнаду трошкова становања у вези са решавањем стамбеног питања, као неоснован.

У тужби којом оспорава законитост решења туженог органа, тужилац наводи да је дана 27.09.2010. године, органу Министарства одбране надлежном за стамбене послове доставио писану изјаву да своје стамбено питање решава трајно путем кредита на 20 година

куповином стана из средстава НИП-а, а преко Дирекције за имовину Републике Србије, што тужени орган није узео у обзир, што је довело до повреде одредбе чл. 24. ст. 1. Правилника о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије на његову штету, у смислу које има право да настави да остварује право на накнаду дела трошкова за закуп стана увећану за 10%, уколико се писмено изјасни да ће своје стамбено питање решити трајно путем кредита. Указује да објашњење дато од стране Управе за кадрове Министарства одбране не може бити основ за доношење ожалбеног решења, будући да се овим објашњењем не даје ниједан разлог зашто се у конкретном случају не може применити одредба чл. 24. наведеног Правилника. Са изнетих, и других разлога наведених у тужби предлаже да се тужба уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган остаје при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења, са предлогом да се тужба одбије, као неоснована.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао:

- Тужба није основана.

Правилно је, по оцени суда, тужени орган оспореним решењем, без повреда правила поступка од утицаја на решење ове управне ствари одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа, правилно налазећи да је првостепени орган, након законито спроведеног поступка, уз учешће тужиоца као странке, одлучне чињенице утврдио потпуно и несумњиво и на утврђено чињенично стање правилно применио одредбе материјално-правних прописа на које се позвао.

Ово стога што је на основу доказа у списима предмета утврђено да је тужилац решењем Војне поште 1094 Београд Уп-1 број: 161-2 од 25.06.2008. године, остварио право на накнаду дела трошкова за закуп стана и да му је решењем исте Војне поште Уп-1 број: 176-2 од 09.12.2010. године то право престало дана 30.09.2010. године, да је на основу

правноснажне одлуке Министарства одбране Комисије за расподелу станова из средстава за реализацију Националног инвестиционог плана Уп-1 број: 277-2/2009 од 05.02.2010. године, остварио право на куповину стана, да је дана 30.09.2010. године закључио уговор о купопродаји стана и ушао у посед тог стана. Такође је утврђено да је носилац израде Правилника о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије, у смислу одредбе чл. 58. наведеног Правилника, овлашћен за давање објашњења, актом Инт.бр. 2543-4 од 21.06.2010. године, дао објашњење да се одредба чл. 24. Правилника не примењује на лица која реше своје стамбено питање куповином стана изграђеног средствима за реализацију Националног инвестиционог плана. Код оваквог стања ствари, правилно је тужени орган нашао да је основано првостепени орган одбио захтев тужиоца, као неоснован, због тога што се нису стекли услови за признавање траженог права у смислу одредбе чл. 24. ст. 1. Правилника о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије. За своју одлуку тужени орган је дао довољне и на закону засноване разлоге које у свему прихвата овај суд.

Навод тужбе да објашњење дато од стране Управе за кадрове Министарства одбране не може бити основ за доношење ожалбеног решења, будући да је одредбом чл. 24. Правилника о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије прописано да лице које остварује право на накнаду дела трошкова за закуп стана, а које се писмено изјасни да ће своје стамбено питање решавати трајно путем кредита, а по стамбеном обезбеђивању у Војсци која на тај начин реши своје стамбено питање, наставља да остварује право на накнаду дела трошкова за закуп стана увећану за 10%, није од утицаја на законитост и правилност оспореног решења. Ово стога што је одредбом чл. 58. Правилника о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије пов.бр. 2979-40 од 14.05.2008. године и пов.бр. 536-3 од 25.01.2010. године, прописано да објашњење у вези са применом одредаба овог Правилника, на захтев јединица, односно установе који доставља надлежним путем, даје начелник Управе за кадрове, Сектора за људске ресурсе, Министарства одбране. Имајући у виду наведено и да је актом Инт.бр. 2543-4 од 21.06.2010. године, дато објашњење да се одредба чл. 24. истог Правилника не примењује на лица која реше своје стамбено питање куповином стана изграђеног средствима за реализацију Националног инвестиционог плана, то су се правилно тужени и првостепени орган позвали на материјално право приликом решавања ове управне ствари.

Суд је ценио и остале наводе тужбе али је нашао да нису од утицаја на законитост и правилност оспореног решења, будући да не доводе у сумњу утврђено

чињенично стање и правилну примену материјалног права.

Са изложених разлога, како оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, применом одредбе чл. 40. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), одлучено је као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 12.03.2013. године, 2 У 1929/11

Записничар
Татјана Попара,с.р.

Председник већа - судија
Јелена Ивановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ОИ